

1704.

1. Bouclerus, Johannes Henricus: De sponsalibus.

1705

1. Schaefferus, Johannes Georgius: De jure haereditario
territorium alberticum cum exercitu.

1706.

1. Felzjus, Johannes Henricus: Excerpta controversiarum
iustitiam de actionibus.
2. Felzjus, Johannes Henricus: Excerpta controversiarum
iustitiam de negotiis gestis.
3. Felzjus, Johannes Henricus: Excerpta controversiarum
iustitiam de advocatis.
4. Felzjus, Johannes Henricus: Excerpta controversiarum
iustitiam de compensationibus.
5. Felzjus, Johannes Henricus: Excerpta controversiarum
iustitiam de sponsalibus.

1707.

1. Corberon, Nicolaus de: De testamento patris inter liberos

1707.

2. Feltyus, Johannes Henricus: De status nobilitatis immu-
diatae I. R. F.
3. Feltyus, Johannes Henricus: Et Excerpta controversiarum illustrium
de jure et ejus officio
4. Feltyus, Johannes Henricus: Excerpta controversiarum illu-
strum de arbitrio
5. Feltyus, Johannes Henricus: Excerpta controversiarum illustrium
de iudicis
6. Feltyus, Johannes Henricus: Selecta juris publici controversi-
ae fidei imperii
7. Hemmingerus, Johannes Sigismundus: Theses anabouicae in thesauro
anabouico argentiniensi
8. Klinglin, Franciscus Eusebius: De successione foeminarum
in fendo Franco.
9. Arschellus, Tobias: Sylloge thesorum mathematicorum
10. Schaefferus, Joh. Georgius: De duellis principum.

1718
Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and mostly illegible due to fading and bleed-through.

THESES JURIDICAE

SPONSALI

ANNO

offensive Draht Nahrung

SUB PRÆSIDI

DN. JOHANNIS HENRICI

BOECLERII

M.D. Iur. & Jur. Publ. Prof. Ord.

et Sac. Theol. Cons.

ANNO DOMINI MDCCLXXXIII

SOLEMPNITER DEFENDIT

FRANCIS ANTONIUS KELLER

Magister Juris

et Sac. Theol. Cons.

ANNO DOMINI MDCCLXXXIII

IMPRIMATUR

1653

Q. D. B. V.

DISSERTATIO INAUGURALIS

DE

TESTAMENTO
PATRIS
INTER LIBEROS,

Quam,

Decernente ita Inclyta Facultate
Juridicâ,

Præside Supremo juris Arbitro

Pro consequendis juribus & privi-
legiis Doctoralibus in utroque jure

in Regia Argentoratensium
Universitate

SOLENNIORI disquisitioni sistit

ad D. 22 Decembris Anno Dom. M DCC VII.

NICOLAUS DE CORBERON,
Metensis.

ARGENTORATI,

Literis DANIELIS MAAGII

9
1707/1

(4)

Q. D. N.
DISSERTATIO INAUGURALIS
DE
TESTAMENTO
PARISI
M. T. T. LIBEROS

1800
Hoc in honore et iudicio
in Regia Universitate
de concordantibus iuris & privi
legis et iuris in unum
in Regia Universitate

1800
de concordantibus iuris & privi
legis et iuris in unum
in Regia Universitate

1800
de concordantibus iuris & privi
legis et iuris in unum
in Regia Universitate

B. C. D.

Excerpta

Controversiarum Illustrum
de
TESTAMENTO PATRIS
inter liberos.

Præloquium.

Quidem Romani legisla-
tores, postquam
sub initium Reip. li-
beræ præter natura-
lem succedendi ordinem sole-
mni Lege introduxerunt, ut
libera unicuique de bonis suis
in casum mortis disponendi
competeret facultas; in id sum-

A 2

mo

mo incubuerunt studio, ut integra ultimis hominum voluntatibus constaret certitudo, nec illæ dubiis aut controversiis facilè fierent obnoxia. Itaque singulari omnino scrupulositate multa constituerunt solemnia, quæ valorem testamento vel scripto, vel nuncupativo conciliarent, quibusque deficientibus effectum illa civilem actionis in foro producendæ non sortirentur. Cum enim natura eo potius inclinet, ut proximis de familiâ suam quisque hæreditatem relinquat, id autem quivis præsumatur velle, quod naturæ huma-

ONI

S A

huma-

humanæ & rectæ rationis dictamini est conveniens; hinc ille, qui contra hanc præsumptionem vult disponere, clarissime & apertissime voluntatem suam testari, &, qui libertate à legibus concessâ frui cupit, & requisitas, ab iisdem solemnitates observare merito debet. Verum, quia tamen, quidquid hoc iuris est, à voluntate & arbitrio Legislatoris civilis unice provenit; citra dubium ille, qui regulam condidit, potuit eidem etiam ex iustis causis addere exceptiones. Ita meritis militum in Rempub. & rerum civilium excu-

A 3

fabi-

abili ignorantia, rusticorum
simplicitati, necessitati tempo-
ris & periculo in peste, pia-
rum causarum favori hoc in-
dulserunt dederuntque LL. ut
ab exactitudine observanda-
rum solemnitatum per privi-
legium talia testamenta cense-
rentur esse exempta. Accen-
setur istis dispositionibus pri-
vilegiatis per constitutiones
demum Imperatorias *l. 15. C.
fam. ercisc. leg. 21. §. 1. C. de
testam. Nov. 107. cap. 1.* etiam
*Testamentum patris inter li-
beros*; quod, quia illis bona de-
stinat, quibus & ratio naturalis
addi-

addicit teste Jcto *in L. 7. ff.*
de bon. damn. & voluntas
 Dei revelata, ad Gal. IV. v. 7.
 certé tot tamque variis ceri-
 moniis opus habere non debet,
 quot habent alia testamta;
 præcipue, cum arctū conscien-
 tiæ vinculum iam obstringat li-
 beros ad id, ut voluntati Paren-
 tum obtemperent. Cæterum,
 cum interpretatio dictarū Con-
 stitutionū non careat scrupulo,
 sed potius largam quæstionum
 suppeditet messem, inde pauca
 delibare animus est, per quæ
 Dissertationi Inaugurali insti-
 tuendæ dignum suppetat argu-
 mentum. Sit itaque

Con.

Controversia I.

An valeat testamentum Patris inter liberos, si sit ratione voluntatis imperfectum?

Causa erit evidentior sub exemplo: Titius v. g. incipit testamentum condere inter liberos, verum, dum disponit, filium & contextum dispositionis mors abrumpit inopinato superveniens, ita, ut hoc negotium absolvere, & de omnibus bonis, quid post mortem suam fieri velit, nequeat constituere.

Validitatem legalem huic ultimæ voluntati paternæ primum illud conciliare videtur, quod in loco & sede propriâ hujus testamenti in *leg. nimirum 21. C. de Testam. in §. 1.* diserte Theodosius & Valentinianus Imp. sanciant: *ex IMPERFECTO testamento voluntatem defuncti tenere,*

nere, si inter liberos à parentibus habeantur. Ne-
que obstare videtur, quod ita pater talis pro
parte testatus, pro parte intestatus decedere
videatur; inter quæ tamen naturalem pu-
gnam esse tradit Pomponius in l. 7. ff. de R. 7.
Id enim, uti dudum eruditiores observarunt
interpretes, non est de jure naturali capien-
dum, ac si huic esset contrarium, ut quis
partem bonorum suorum relinquat iis,
quos in testamento designat, reliquâ pro-
ximis consanguineis ex ordine legis addi-
ctâ; sed de naturâ successioni à legislatore
Romano ex libero suo arbitrio inditâ.
Jam vero, si hoc ad solennia juris civilis tan-
tum pertinet, liber ab eo jure suo erit ex te-
nore privilegii inter liberostestaturus. Acce-
dit, quod impium sit & inverecondū volun-
tati parentum quocunque modo declarata
contravenire velle; sicut ergo hoc obtinet, si
integra voluntas pateat, ita etiam obtine-
bit, si ex parte tantum de eâ constet. Quo
haud male refertur vulgare illud: quod ju-
B
ris

ris est in toto, juris est in parte. Sed & huic sententiæ videtur patrocinari textus in *Novell. 107. cap. 1.* ubi dicitur: *Si voluerit IN quibusdam REBUS CERTIS aut omnes aut quasdam institutiones statuere, & harum inscribat significationes, valere debere.* Ergo videtur de quibusdam rebus posse testari, aliis legis dispositioni relictis, præcipue, cum inter illos disponat ipsos, ad quos tota esset, hac dispositione cessante, deventura hæreditas.

Verum enim vero malumus tamen in eorum nos Doctorum partes ire, qui censent, in casu prædicto, si scilicet ratione ipsius voluntatis deprehendatur aliqua imperfectio, nec parentis inter liberos testamentum subsistere posse.

Sane eadem hic ratio militat, quæ in universum adducitur a Javoleno JCTO in *l. 25. ff. qui testam. fac. poss. si is,* ait, *qui testamentum faceret, heredibus primis nuncupatis, prius, quam secundos exprimeret, hæredes*

redes (quales tamen eum pronunciare voluisse constet) obmutuisset, **MAGIS COEPISSE EUM TESTAMENTUM FACERE, QUAM FECISSE.** Voluntas autem in quovis testamento debet esse certa, unde *Card. Mantica de conject. ult. vol.* ait: Substantiam testamenti in voluntate consistere, quæ debet exprimi plene vel per Scripturam, vel per vocem seu loquelam apertam, & hæc sine interitu ipsius testamenti abesse non potest. Itaque, quando testamentum nostrum dicitur imperfectum, id non est exponendum absolute; si enim formam ejus internam, quam LL. introduxerunt, intueamur, eandem illud perfectionem habet in suo genere, quam habet testamentum solenne in suo. Verum imperfectum vocatur, *in respectu* perfectioris testamenti, quod solennitatibus omnibus est instructum, adeoque idem est, ac si appellaretur testamentum minus solenne, sive imperfectum ratione solenni-

tatis, non ratione voluntatis. Neque porro male hic applicatur principium illud, quod nemo pro parte testatus, pro parte intestatus decedere queat; quia, licet J. N. sanctioni non possit adscribi, universalem tamen Romanæ Legislationis regulam constituit, à qua non alii ac milites, nec ullibi Parentes inter liberos disposituri excipiuntur. Valebit proin & in nostra hypothefi axioma; quod in alia tradit Imp. *l. pen. C. de his, quib. ut indign. nihil actum esse credimus, dum aliquid agendum superest.*

Controversia II.

An uxori Legatum in hoc testamento possit relinqui?

PRæsupponenda est sanctio Imperatoria circa hoc testamentum, quod inter solos liberos valere debeat; si vero, ait Justinianus *Leg. 28 §. 1. Cod. de Testam.* in huiusmodi voluntate liberis alia sit extranea mix-

mixta persona, certum est, eam voluntatem defuncti, quantum ad illam duntaxat personam pro nullo haberi, sed liberis accrescere. Neque ille nove hoc jus constituit, sed repetit tantum, quod à Constantino jam Imp. in Sæculo IV^{to} erat constitutum, *vid. L. xxvi. C. fam. etc.* Hic ergo disputatur, utrum sub extraneis personis & uxor censeatur excludi?

Non videtur, quoniam absolum est, eam vocare personam extraneam, cum qua arctissimum societatis conjugalis vinculum est contractum, quo quippe inter homines vix datur arctius. Mater illa est familiæ, regiminis domestici aliqua ratione consors, quæ marito non sine molestia parit liberos, mutui amoris pignora. Quæ, si pater justo complectatur amore, quidni & æqua dilectione prosequatur matrem, quæ una cum ipso est caro, unum corpus, & una anima? Quod si proinde communis sententia habet: legatum personæ di-

lectæ relictum, ex quovis testamento non
 solenni præstandum esse, id sane vel ma-
 xime obtinebit in uxore, cui omnis debe-
 tur amor. Stabilitur autem adfertum il-
 lud vulgare Juris Romani textu illustri, *L.*
nimirum xxxviii. ff. de fideicomm. lib. ubi
 Paulus Jctus hunc proponit casum: *in te-*
stamento, quod perfectum non erat, ratione
solennitatum, pater alumnae suae libertatem
& fideicommissa dedit; alumna, postquam
pater humanis rebus valedixerat, à liberis
manumittitur, quæsit Imp. in consistorio,
an etiam ad præstandum fideicom-
missum adigendi essent liberi. Pronuntia-
tum fuit, pios filios debuisse manumitte-
re eam, quam pater dilexisset, igitur recte
eam manumissam, & ideo fideicommissa
etiam ei præstanda. Decidit hic Impera-
tor ex testamento imperfecto, cui privile-
gia tum nondum asserit concessa, liberos te-
neri ad fideicommissa præstanda alumnae,
quam pater dilexerat; ergo multo magis
 hæc

hæc decisio hodie locum habebit, ubi privilegium tenorem habet tale testamentum, & supponitur uxori legatum, quam, si supponamus, matrem liberorum, non maritus tantum sive pater, sed & ipsi liberi intensissimo amore diligere tenentur.

Verum enim vero nos, uti uxorem non posse hæredem institui in hoc testamento, ita nec eidem legatum relinquere, arbitramur. Facit huc, quod in genere legata & fideicommissa ex imperfecto testamento non debeantur; quale vero nostrum meritò censetur, si ad extraneos respiciamus. Habet equidem, uti supra dictum, perfectionem suam & effectum plenum sortitur, sed ex jure privilegii, quod parentibus datum est tantum intuitu liberorum, & ad liberos restrictum. Itaque extraneus hic est omnis ille, qui non est de numero liberorum, quamvis arcta de cætero testatori conjunctione sit unicus. Nec licet in his talibus, quæ in favorem alicujus

jus

jus jure singulari sunt introducta, ob identitatem rationis prætentam rem trahere in exemplum & consequentiam. Et quis probaret, eandem hic subesse causam? an ratio naturalis æque dicitur addicere mariti bona uxori, uti addicit parentum hæreditatem liberis? Nemo hoc propugnabit, opinor. Neque vero hic opus est ulteriori ratiocinio, postquam Imp. Justinianus diserte plura & nominatim testes requirit in casu, ubi Parens uxori aut extraneis personis voluerit relinquere legata aut fideicommissa *Nov. c. vii. cap. i.* Ergo hoc testamentum privilegiatum sub ratione privilegii legata uxori relicta non comprehendit. Quod attinet *L. xxxviii. ff. de Fideicommiss. libert.* ibi liberi agnoscendo unam partem voluntatis, reliquas partes quoque agnovisse censentur, & suo sibi facto præjudicasse, ita, ut haut male post voluntati defuncti plenius satisfacere compellerentur. Ratio autem ab eo petita,

quia

quia dilexerat, nimis generalis est, nec ad obligationem civilem concludit; alias sequeretur, omnia testamta debere observari, licet illegitimo confecta modo, quia testator semper præsumitur eos dilexisse, quibus aliquid in ultima voluntate sua relinquit.

Controversia III.

An dispositio de testamento inter liberos pertineat etiam ad nepotem, cujus pater adhuc vivit?

CAsus hic est: Titius testamentum jure privilegii inter liberos facere volens, habet duos filios, Mævium & Sempronium, & ex Sempronio, qui adhuc in vivis est, nepotem Cajum. Inter alia capita testamenti sui & hoc constituit, ut Cajum instituat hæredem; quæritur, utrum

C

&

& hujus respectu privilegium de omittendis
solennitatibus suum tenorem exerat?

Affirmant plures, eo imprimis nisi fun-
damento, quod in *§. 1. l. 21. C. de Testam.*
generaliter sancitur, ut parentes inter libe-
ros ex hoc capite possint testari; jam vero
constat, quod parentum nomine omnes vicif-
sim descendentes veniant; unde Dionysius
Gothofredus, Jctus Gallus, hujus olim Aca-
demix Antecessor in notis ad *d. l.* ait: *liberos*
cum dicimus, in infinitum intellige liberos.
Equidem in *l. fin. C. fam. erisc.* Constan-
tinus Imp. sancit: *inter omnes DUNTA-*
XAT heredes suos, qui ex quolibet ve-
nientes gradu, tamen pares videntur esse
&c. defuncti dispositionem custodiri debe-
re, etiam si solennitate legum fuerit destituta.
Sed existimant adfertoria opinionis patro-
ni, hunc textum esse per generalitatem ci-
tati *supra §. 1.* correctum & emendatum,
ita, ut ad omnes jam liberos, citra distin-
ctio

tionem, an primi an secundi gradus, an pares sint, an impares, censeatur hoc jus pertinere; verba enim generaliter posita, generaliter quoque accipienda. Cui ratio ni porro & altera accedit, quod scilicet nepotes, etiamsi remotiores filiis, æquali tamen cum his reverentiæ vinculo erga avum teneantur, & voluntati ejus, licet sine solennitate declarata obtemperare debeant. Et est sane hæc communis fere & in praxi etiam hinc inde recepta DD. sententia, in nepotum favorem tendens & emolumentum.

Cæterum in puncto juris contrarium tamen facilius defendi posse arbitror. Certum est enim, id in *leg. fin. Cod. fam. ercisc.* fundatum esse. Itaque, si non doceatur esse hoc abrogatum, cur stare prohibeatur? Jam autem verba d. *L. per L. xxi. C. de test.* esse correctæ, non satis inde probatur, quod Imp. generaliter in illo § loquatur. Nam hic ipse §. se refert ad *L. Fin. C. famil. ercisc.*

cisc. Itaque potius est, ut dicamus, generalitatem in illo prolatam restrictionem suam & limitationem & determinationem ex hac recipere debere. Et sane comunis equidem regula est, quod LL. posteriores derogent prioribus, verum debent id expresso tenore facere; sunt enim, si aliquid contra jus commune inducant, stricte interpretandæ, neque præsumptio correctionis locum habet in iis, quæ specialiter non sunt expressa. Licebit huc referre Regulam Pauli Jcti in l. xiv. ff. de Leg. & Sc. quod contra rationem juris receptum est, non est producendum ad consequentias, deductum ad hypothesein ab Imp. Theodosio & Valentiniano in L. xxxii. §. 6. C. de Appellat. ubi, postquam circa appellationis jura aliqua correxissent nominatim, ita subjiciunt: quicquid hac Lege specialiter non videtur expressum, id veterum LL. Constitutionumque regulis omnes relictum intelligant. Adeoque, ut in rem nostram hæc vertamus; extensio, quæ de patre ad

ma-

matrem facta est, non videtur trahenda ad ea, de quibus cogitatum non est, nimirum ad id, ut circa liberos etiam aliquid censeatur esse innovatum. Neque etiam Imp. in *Nov. cvii. præf.* ubi extensam fuisse refert *l. fin. C. fam. etc.* per *l. xxi. C. de testam.* ullius extensionis aut correctionis circa liberos meminit.

Controversia IV.

An ad exemplum testamenti hujus valeat etiam testamentum imperfectum filii inter Parentes?

Posset in gratiam adfirmantium allegari, quod correlatorum censeatur esse eadem ratio; quod, si justum est, ut parentes filiis thesaurizent, æquum etiam sit, ut liberi Parentibus bona sua relinquunt in grati adversus beneficia summa animi testamento.

tionem. Facit huc, quod ascendentes etiam ordinem succedentium ab intestato legalem & quidem proximum à descendentium ordine constituent. Et, quod in liberis efficit reverentia erga parentes, ne voluntati nimirum paternæ quolibet significatæ modo refragentur; id in parentibus censetur amor erga liberos operari debere. Quidni ergo idem sit favor in jure liberorum, qui parentum, quoad devolutionem bonorum ad se invicem?

Sed cõmunis tamen sententia, cui & ipse ad stipulor, tendit in contrariam partem, & liberis jus & privilegium isthoc denegat satis utique gravium rationum momentis. Quarum primam deprehendimus in eo; *quod extra communes regulas, sive contra rationem juris communis receptum est, id extendi aut ad consequentiam trahi non oportet.* Nec enim in hisce talibus licet ab identitate rationis, ad identitatem juris argumentari. Quin imo vero in nostra hypothesi
ne

-013

ne quidem adest causarum paritas. Paren-
tibus enim hoc tributum est, ut supra in-
nuimus, ut citra consuetam testentur so-
lennitatem, quoniam liberi obligati sunt
ad obtemperandum parentibus, modo in-
telligant, quid velint. Effet autem natu-
ræ cursum invertere, si parentes ad libe-
rorum voluntatem eadem ratione adstrin-
gerentur. Neque statui potest, rationem
eodem prorsus modo addicere bona libe-
rorum parentibus, quo horum bona addi-
cit illis. Porro, cum LL. de hoc argumen-
to ex professo disponentes nullam plane
mentionem injiciant liberorum, eos ipsos
censentur excludere. Ita sane Imp. in *Nov.*
cvii. vult, tum demum *morientium volun-*
tates ex vi hujus privilegii *observari* debe-
re, **QUANDO SUNT PARENTES**,
scilicet testaturi; ergo non, quando sunt
liberi. Sed & vicissim quoad personas, in-
ter quas disponitur, clarissimus est textus
in *L. xxi. Cod. de Testam* debere nimirum
hanc

hanc dispositionem valere *INTER SOLOS LIBEROS*. Unde facillima argumentandi ratione deducas, ut sponte suâ fluens : ergo, qui non sunt è numero liberorum, uti in nostrâ hypothesi parentes, inter eos non tenet hæc dispositio.

Controversia V.

An Parentes in hoc testamento & quousque inter liberos inæqualiter disponere possint ?

NON desunt, qui requirant æqualitatem omnimodam in distribuendo bona, sed horum ego opinioni calculum dare non possum.

Alii admittunt quidem inæqualitatem, dummodo modica sit, nec magni momenti.

Priores se fundant in eo, quod æqualis

lis liberis videatur deberi amor, unde & naturalis æquitas æquale jus liberis in bonis hæreditariis tribuat; quo ex jure civili pertinet textus *L. xxxii. ff. fam. erc. L. xxi. Cod. eod. L. iii. Cod. commun. utriusq. judic.*

Posteriores autem ajunt, nulla dispositione patris opus esse, si velit æquali prorsus & omnimodo jure ad liberos pervenire bona sua; id enim jam futurum esset ex dispositione Legis. Cæterum non debere tamen eam esse magnam, quoniam æqualitas inter liberos alit concordiam, inæqualitas insignis rixas ciet & invidiam.

Verum ego quidem nec huic me sententiæ addico; sed potius censeo, parentibus jus fasque esse, pro lubitu bona sua inter liberos dividere, ita, ut unus longe plus capiat, quam alter, dummodo legitima cuique salva sit; hanc enim citra justam causam nec in hoc privilegiato testamento licet adimere.

Decisionis hujus rationem arcesso

D

pri-

primum ex principio generali, quod & in jure naturali, & in jure Gentium & in jure civili fundatum est: *quisque rei suae moderator est & arbiter*, adeoque de iis, prout vult, disponit, modo id jure aliquo non sit specialiter prohibitum. Adde rationem specialiolem, quod scilicet ultimam parentum voluntatem valere jubeant LL. Romanae, citra distinctionem, an aequalitatem Pater servaverit, annon; ubi ergo LL. non distinguunt, ibi nec nos distinguere debemus. Quin imo injungitur Patri inter liberos testaturo, ut certas determinet uncias, ex quibus quemque liberorum velit succedere; quo sane opus non foret, si ex aequo omnia essent dividenda; id enim fieret citra testatoris dispositionem, ex ipsamet Legis dispositione, quae nullam in successione liberorum, si pares sint gradu, differentiam agnoscit. Et est hoc analogiae juris Romani omnino conformis, ut, si legitima relinquatur cuique ex libe-

liberis, nemo habeat, quod queratur; de reliquis enim bonis liberum merito Parentibus arbitrium relinquitur. Unde & unius filiae e. g. major dos constitui potest, quam alteri; & uni ex liberorum numero longe opimior conditio fieri in prælegando, quam alteri. Cujus equidem rei justissimas habere potest rationes, aliquorum ætatem teneriorem e. g. obsequium majori præstitum exactitudine; mores honestiores &c. Sed & sæpe contingit, ut liberi minus bene se gerant adversus Parentes, ita tamen, ut in justam & legitimam exhæredandi causam id non incidat; hic sane æquum est, ut parentibus, ad refrænandam vel & puniendam liberorum petulantiam, liceat usque ad legitimam saltem portionem eos hæreditate privare.

D 2 Con-

 Controversia VI.

*An in testamento Parentum
privilegiato liberis possit
dari tutor?*

Videtur affirmativam ante omnia evincere favor ætatis pupillaris, & indentelæ, imprimis testamentariæ, qui in eo fundatus est, quod nemo melius censeatur prospicere hac in re posse aut velle præsumatur patre. Unde hæc etiam alias species, legitimam & dativam præcedit, ita, ut hic ex juris Romani principiis, dispositio hominis faciat cessare dispositionem Legis, & antevertat dispositionem magistratus; adeoque tutor testamento constitutus, ex vigore ipsius testamenti sit tutor. Neque est, ut in nostra hypothese opponatur, imperfectum hic esse testamentum; id enim, quomodo capiendum sit, supra tradidimus, docentes, in suo genere esse per-

perfectum, adeo, ut *quoad liberos* effectum habeat sollemnissimi testamenti. Jam autem tutoris datio liberos unice respicit, eorumque favorem concernit & emolumentum, atque ideo non judicatur multas requirere sollemnitates, sed potius sub jure hujus privilegii & ipsa contineri.

Verum, si de tutore testamentario verè tali, quique ex analogia J. R. citra confirmationem magistratus vim & vigorem suum ex sola dispositione testamenti derivat, loqui velimus, nego talem esse, in nostro qui datus est testamento. Habet enim hic opus confirmatione, ita rescribente Imperatore in *L. 11. C. de confirm. Tut. vel Curat. NEQUE per epistolam, neque ex imperfecto testamento tutorem RECTE*, id est, rite & ut hoc ipso constitutio tutoris valeat, *DARI* indubitati juris est. *SED voluntas Patris in constituendis tutoribus vel curatoribus in hujusmodi casibus A JUDICE, ad quem hæc res pertinet, SERVARE*

V.A.

VARI sive confirmari *SOLET*. Et sane, si tutor, qui in Codicillis testamento non confirmatis constitutus est, inter testamentarios tutores haud potest computari; multo minus valebit datio in testamento minus solenni parentum inter liberos, cum illi adhuc solennius conficiantur. Neque potest privilegium Parentum huc advocari, quod, uti liberorum intuitu unice ipsis concessum, ita non debet ad injuriam & præjudicium aliorum extendi & eo trahi, ac si & extraneum tutorem datum talis privilegiata dispositio obligaret. Ex hac ipsa certe ratione in casu *L. XL. ff. de Admin. & peric. tut.* ubi Centurio impuberi suo filio curatorem, non accedente confirmatione judicis, constituerat, deciditur: talem *curatorem, si nihil administret, contumaciae & negligentiae poenam luere non debere.* Facit huc, quod aliquoties jam ex *L. XXI C. de Testam.* in vim regulæ in hoc nostro argumento fundamentalis ad-

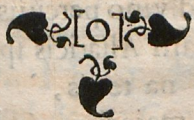
AN

adduximus: *inter solos liberos voluntatem defuncti tenere.* Ex qua vero naturali sequela deducitur limitatio dictæ decisionis nostræ, quod scilicet tunc valitura sit constitutio Tutoris, quando pater unum ex liberis majorennibus, cæteris Tutorem præfecit; hic enim terminos à Lege præfixos non egreditur, cum liberi sint & qui constituuntur, & quibus constituuntur Tutores.

Cæterum vulgatum est, hodie imprimis jure in Germania recepto, confirmandos esse ad id, ut administrare queant, omnes tutores, nec tamen magistratum in confirmando præcise ad testatorum voluntatem adstringi.

F I N I S.

Ad
ILLUSTRISSIMUM
VIRUM
DNUM. NICOLAUM
DE
CORBERON,
Equitem, Supremi, quod Col-
mariae est, Senatus Praesidem
Primarium,

Ræses Justitiæ, Summo quæ judi-
ce Rege
Et populi unanimi, TE duce,
voce viget;
Innumeros inter placidus mea vota clien-
tes

Istaque de grata pignora mente legas,
Facundo cujus mirator ab ore pependi
Olim & divino percitus eloquio,
Quod postquam Aſſaticis ſparſit ſua lumi-
na terris,
Me TUA majori gratia luce beat;
Nam.

Namque meo egregium vis sub moderami-
ne gnatum

Discere, præluceat quam Themis alma,
viam. (ne nasci!

O quantum egregio est similem de sangui-
Prævenit ductus ingenio ille meos.

Argentineses gaudent tanto hospite Musæ;
Proque TUA resonant publica vota
domo. (ma,

Aspice porro TUÆ propius succrescere fa-
Et frueri illius lætus honore senex.

Alfata vos tellus ambos veneretur, & ista
Arcem Astræa suam construat alma
domo. (alumnum,

Sic, quem nunc Helicon noster dimittit
Patronum Musis sentiet usque suis.

*de Gradu Filii Academico
gratulabundus*

*Et devotissimum Familia CORBERONIANÆ
testaturus animum*

*scripsit
Facultatis Juridicæ Decanus,*

Jo. Henr. Feltz, D.
Pand. & Jur. Can. PP. & Ord.

E GENE-

GENEROSISSIMO ac ERU-
DITISSIMO

DNO DE CORBERON,
Inauguraliter Disputanti!

EN TE felicem! portum Tis sidere
fausto
Appellis Juris, FAUTOR! quot un-
dique lauri!

Quot rose fragrant, qua circa tempora
PATRIS

ILLUSTRIS! tangant saltem pia sidera
vota,

Aurea sudori pandet sua viscera regnum.

applaudente animo
& calamo
scripsit

Christoph. de Klinglin,
Eques Alsatus, J. U. Cand.

Strapless, Diss., 1704-08

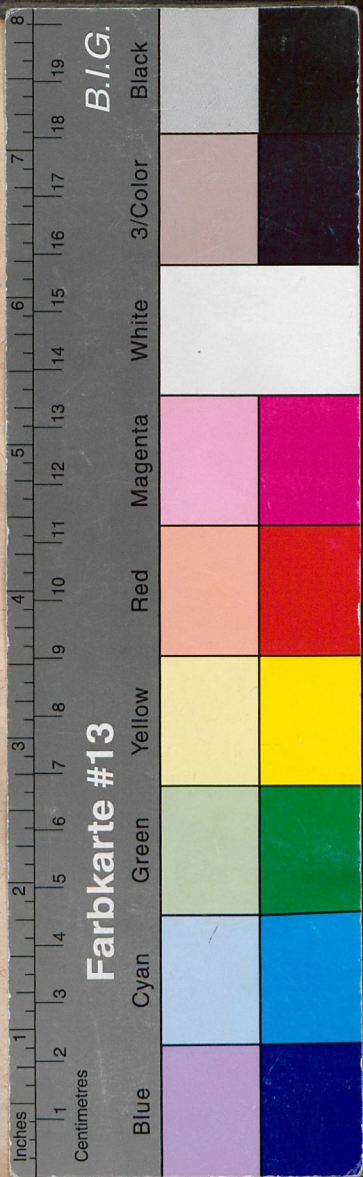
ULB Halle

005 359 848

3

1655

9
1707/1

Q. D. B. V.
DISSERTATIO INAUGURALIS
DE
**TESTAMENTO
PATRIS
INTER LIBEROS,**

Quam,
Decernente ita Inclyta Facultate
Juridicâ,

(4)

Præside Supremo juris Arbitro
Pro consequendis juribus & privi-
legiis Doctoralibus in utroque jure
in Regia Argentoratensium
Universitate

SOLENNIORI disquisitioni ficit
ad D. 22 Decembris Anno Dom. M DCC VII.

NICOLAUS DE CORBERON,
Metensis.

ARGENTORATI,
Literis DANIELIS MAAGIE

